

**בבית המשפט המחוזי
מחוז תל אביב**

ע"א 01 - 24 - _____

המעורר: וולטר צבי סוריאנו, ת"ז 15505761

באמצעות ב"כ עוה"ד אילן בומבך [מ.ר 15295] ו/או יריב רוני ואח'
מרח' ויצמן 2, תל אביב
טל': 03-6932090 ; פקס: 03-6932091
דוא"ל: ilan@bombachlaw.co.il

- נגד -

המשיבים:

1. העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית, ע"ר 580605244
2. שוקי טאוביג, ת"ז 033081308
3. אורן פריסקו, ת"ז 033112681

כולם ע"י ב"כ עוה"ד אלעד מן ואח'
מן-ברק משרד עו"ד
מרח' מנחם בגין 7, רמת גן 5268102
טל': 03-6114485 ; פקס: 03-6114486
דוא"ל: elad@man-barak.com

משיב 4: 4. אילן בומבך, ת"ז 022213631

באמצעות ב"כ עוה"ד אילן בומבך [מ.ר 15295] ו/או יריב רוני ואח'
מרח' ויצמן 2, תל אביב
טל': 03-6932090 ; פקס: 03-6932091
דוא"ל: ilan@bombachlaw.co.il

כתב ערעור

סוג ההליך: ערעור בזכות.

שם הערכאה עליה מערערים: בית משפט השלום בתל אביב.

סוג ההליך: ת"א

מספר תיק: 32058-05-19

תאריך ההחלטה: 13/8/23

המועד שבו הומצאה ההחלטה: 13/8/23

המותב המוסמך לדון בערעור [וכן סעיף החיקוק]: מותב תלתא, לפי סעיף 37(א)(2) לחוק בתי המשפט.

סכום האגרה שיש לשלם: 1,503 ₪ [פריט מס' 16 לתקנות האגרות]

דבר קיומו של הליך נוסף בבית המשפט בקשר לאותה מסכת עובדתית: ה"פ (מחוזי-ת"א) 9333-12-

19 סוריאנו נ' העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית (פסק דין חלוט מיום 2.6.22); ע"א (מחוזי-

ת"א) 56732-12-23 סוריאנו נ' דרוקר; ע"א (מחוזי-ת"א) 57967-12-23 סוריאנו נ' דרוקר

סכום הערובה שיש להפקיד לפי התוספת השלישית לתקנות: 20,000 ₪ [פריט מס' 32 לתוספת]

המועד האחרון להגשת ערעור: 07/01/2024, לפי תקנה 137(א) לתקנות סד"א

1. זהו ערעור על פסק דין מיום 13.8.23, אשר דחה תביעה אזרחית לקבלת פיצויים בסך 580,000 ₪, בגין הוצאת לשון הרע, בשל פרסום 3 כתבות באתר המשיבה 1 (כלפי המערער). הנימוק לדחיית התביעה שהגיש המערער, היה בכך ששלוש הכתבות אינן כוללות לשון הרע. מעבר לכך נקבע, כי אפילו היה בהן לשון הרע, למשיבים עומדות הגנת "פרסום מותר" לפי סעיפים 13(5) ו-13(7) לחוק איסור לשון הרע, וכן הגנות תום הלב לפי סעיפים 15(2) ו-15(3) לחוק זה. בנוסף, נדחתה התביעה בשל היותה תביעת "השתקה" כלפי המשיבים. המערער חויב לשלם למשיבים הוצאות בסך 74,000 ₪ (המשיב 4 חויב לשלם הוצאות בסך של 10,000 ₪).

2. הרקע להגשת התביעה: המערער (להלן: "סוריאנו") הגיש בחודש 2/2018 תביעה נגד העיתונאי רביב דרוקר, בעילת לשון הרע. תביעה זו התבססה, בעיקרה, על אמירת דרוקר שלפיה סוריאנו חשוד בעיני המשטרה כמי שעומד מאחורי ביצוע מעקבים אחר חוקרי משטרה בקשר לחקירות רה"מ בנימין נתניהו. כתב ההגנה של דרוקר, הוגש ביום 18.4.19. בעקבות הגשת כתב ההגנה, פרסמו המשיבים שתי כתבות העוסקות בכתב ההגנה הנ"ל, הכוללות התייחסות כביכול לעסקיו של סוריאנו, אך הם גם הוסיפו פרטים שאין להם זכר בכתב ההגנה. סוריאנו התלונן בפני המשיבים על תוכן הכתבות שהם פרסמו וטען שהן רק מהוות במה להדהוד טענותיו של דרוקר ולא שיקוף נכון והוגן של המחלוקות ובמיוחד משום שהם אפילו לא פנו לקבלת תגובתו. עוד טען סוריאנו, כי המשיבים הוסיפו פרטים ועובדות חדשות שכלל לא נכללו בכתב ההגנה, כגון - מעורבות סוריאנו בעסקאות נשק, במתן "שירותי" פריצות למחשב, ואף קשרים עם לקוחות בעלי מוניטין מפוקפק ("אוליגרכים"). סוריאנו פנה למשיבים בדרישה לעריכת שינויים בכתבות, כדי להתאימן לאמת, אך השינויים שהם ניאותו לבצע, לא היוו תיקון ממשי של העוול ועל כן, לאחר בקשות מנומקות שלא הועילו, הוגשה התביעה דנן (שלימים תוקנה לאחר שהמשיבים המשיכו להוציא דיבה על סוריאנו ובא כוחו, בסמוך לאחר ההגשה המקורית).

האירועים לאחר הגשת התביעה: מאז הגשת התביעה נגדם, פתחו המשיבים במסע הטרדה חסר תקדים שנוהל לכל אורך שנות בירורה של התביעה, שכלל קרוב ל-170!] כתבות אודות סוריאנו ובא כוחו, כולן (למעט אחת) כתבות מאוד שליליות שנועדו לפגוע בהם. בנוסף, באמצע חודש יולי 2019, הקימו המשיבים - באופן בלתי חוקי – באתר המשיבה, מאגר מידע דיגיטלי, נגיש לכל, בשם "הגנזך", ובו מסמכים משפטיים רבים אודות סוריאנו. כפי שהתברר בחקירתו של המשיב פרסיקו, דובר באקט מכוון של המשיבים שנועד להפיץ מידע לגורמים שלישיים בחו"ל, על מנת שגם הם יפרסמו ויכפישו את סוריאנו וכך הם אכן עשו. תובענה שהגיש סוריאנו על אי חוקיותו של הקמת "הגנזך" אודותיו, התקבלה בביהמ"ש הנכבד, אשר הורה להסירו מהאתר.

3. בערעור שלהלן יטען סוריאנו, כי יש לבטל את פסק הדין. יש לדחות את הקביעה שזו תביעת "השתקה" וכי שגה ביהמ"ש קמא כשקבע כי אף אמירה מתוך 3 הפרסומים בעניינו, אינה מהווה "לשון הרע". עוד יטען סוריאנו כי בנסיבות העניין אין תחולה להגנות "פרסום מותר" ותום הלב שפורטו בפסק הדין וכי דין תביעתו להתקבל.

4. ערעור נגד הקביעה בסעיף 31 לפסק הדין, כי "סוריאנו לא הראה ולו חלק בודד בפרסומים שעשו הנתבעים ואשר מקיים את הגדרת 'לשון הרע'". בערעור זה ימקד סוריאנו את טענתו ב-4 דיבות אשר בטעות לא נדונו לגופן בפסק הדין. הראשונה, בכתבה השניה מיום 24.4.19, הכתבה השנייה נותרה פגומה ומכפישה כלפי סוריאנו. בכותרת המשנה הראשית של הכתבה השנייה (לאחר תיקונה), צוין כך: "כתב ההגנה בתביעת הדיבה של וולטר סוריאנו נגד רביב דרוקר חושף פרטים על סביבתו של נתניהו בזמן שהיה יו"ר אופוזיציה ועסק בהקמת 'ישראל היום' * עוד בכתב ההגנה: פריצה למחשבים בשירות בעלי הון והקשרים העסקיים עם עו"ד יצחק מולכו". טענת ה"פריצה למחשבים בשירות בעלי הון" הוצגה כעובדה מוגמרת. משפט חמור זה מגלם עבירה פלילית והוא לא מצוי כלל בכתב ההגנה[!]. בעמ' 73-4 הודה בכך טאוסקי, ואישר כי המשפט "פריצה למחשבים בשירות בעלי ההון" [האשמה בביצוע עבירה פלילית], אינו מופיע בכתב ההגנה של דרוקר, אלא מדובר בחיבור זדוני בין שני סעיפים (21+22) שהם ביצעו על דעת עצמם (בבחינת "אי לכך ובהתאם לזאת", עמ' 73 ש' 21), חרף העובדה הפשוטה שבכתב ההגנה דרוקר לא טען כי אותם "בעלי הון" הזמינו, וגם קיבלו, שירותים של "פריצה למחשבים"; השניה, בכתבה השניה, מוקדש חלק ניכר מהעמוד הראשון והשני (מהמילים

"בטור שכותרתו" ועד למילים "נכתב ברשימה"; עמ' 88-89 לתצהיר סוריאנו) למידע שכלל לא נזכר בכתב ההגנה. המשיבים הפליגו שם למעין מפת דרכים של ניתוח השמות "נוני", "שלמה בן צבי", "שלדון אדלסון" (שם זה כלל לא נזכר בכתב ההגנה של דרוקר, או בנספחים), "אבי רצון", "עמוס רגב" (שם זה כלל לא נזכר בכתב ההגנה של דרוקר, או בנספחים), "ארנון מילצין", "עזרא הדוד מחולל", "נתן מיליקובסקי", "ספנסר", "נוחי", "אבי פחימה", כאשר בחלק מהמקרים מנחשים המשיבים את השם המלא ומוסיפים הקשר פרי מוחם, ולגבי מרבית השמות הם הצמידו הקשר שלילי בולט (כגון: היותו חלק מחקירת משטרה, היותו חלק מ"פרשה", עובדת הרשעתו בפלילים, או איזכורו בדוח מבקר המדינה). וכך מבין הקורא הסביר כי סוריאנו הוא "עוד מאותו סוג", אף שלא נטען כך בכתב ההגנה ואף שסוריאנו מעולם לא נחקר במשטרה או הורשע בפלילים. סוריאנו גם נדהם לגלות שביהמ"ש קמא סבר ש"רוב הציבור לא שמע ולא מכיר" את השמות הללו, והוא יטען כי גם כאן שגה ביהמ"ש קמא; השלישית, אין בפסה"ד כל דיון במשפט שהופיע בפרסום השלישי מיום 15.5.19 - "חברת הסייבר של סוריאנו", חרף טענת סוריאנו כי מילים אלו לא הופיעו בכתב ההגנה של דרוקר, וכי במציאות, מעולם לא הייתה לו חברת סייבר. בעמ' 30 העיד סוריאנו כי הוא לא עסק ואיננו עוסק בסייבר. הוא פירט זאת בעמ' 33-34 והתנגד לצירוף המילים "חברת הסייבר של סוריאנו". ראו גם ס' 62.6 לתצהיר סוריאנו "במציאות, מעולם לא הייתה לי חברת סייבר". לאלה אין זכר בפסה"ד, חרף הדיון בתביעה ובסיכומי סוריאנו.

5. הדיבה הרביעית מצויה בכך שביהמ"ש קמא התעלם מכך שבפסק דין אחר שניתן באותו יום (13.8.23) הוא קבע כי דרוקר הוציא דיבה כלפי סוריאנו – "אני מקבל את טענת התובע וקובע כי במסגרת הריאיון טען הנתבע כי משטרת ישראל רואה בתובע "חשוד" במעורבות בביצוע חקירות אחר החוקרים המעורבים בחקירות רה"מ, וכי פן זה של הפרסום מהווה 'לשון הרע'" (סעיף 20 לפסק הדין בת"א 43260-02-18 סוריאנו נ' דרוקר, 13.8.23). ועל כן, "סיקור" כתב ההגנה של דרוקר באותו התיק, כולל חזרה מלאה על הטענות שעמדו בבסיס תביעתו הראשונה של סוריאנו נגד דרוקר, ודאי שעמד בסטנדרט בסעיף 27 לפסק הדין בתיק דנן, קרי - שהפרסום מראה פוטנציאל לפגיעה בסוריאנו וזה מספיק על מנת לסווגו כלשון הרע. הדבר מצא ביטוי בסעיף 31 לכתב התביעה המתוקן, שם הובהר עד כמה פירטה הכתבה הראשונה את מה שהוכר, כאמור, כלשון הרע.

6. ערעור נגד הקביעות בסעיפים 32-40 לפסק הדין שבסופן מסקנה כי לנתבעים עומדת הגנת "פרסום מותר": מפאת מצוקת המקום יפנה סוריאנו לאמור בסעיפים 34-58 לסיכומים העיקריים שהגיש בביהמ"ש קמא, שעיקרם כי בנסיבות אין תחולה להגנת סעיף 13(7) לחוק, המחייב כי סיקור כתב ההגנה של דרוקר יהיה "נכון והוגן". הוכח כי המשיבים הוציאו דברים מהקשרם, נתנו לכתב ההגנה ביטוי חד-צדדי ובלתי מאוזן, וכן הציגו את כתב ההגנה (ובמיוחד חלק מאוד מסוים בו) באור מאוד שלילי ביחס לסוריאנו. כל זאת מבלי להקדים ולפנות לסוריאנו על מנת לתת לו הזדמנות סבירה והוגנת להגיב לשתי הכתבות (חובה שהושתתה כבר בפרשת ת"א (מחוזי, י-ם) 405/95 כלל (ישראל) בע"מ ואח' נ' רשות השידור ואח' (26.7.98), ותוך שהם אינם מצטמצמים לסקירת כתב ההגנה גרידא, אלא גם התייחסו (שלא כדין), לעניינים נוספים, חיצוניים לכתב ההגנה, וכך עיוותו באופן בלתי הוגן את מה שכביכול "נאמר" בכתב ההגנה. זו טעות המחייבת תיקון.

7. ערעור נגד הקביעות בסעיפים 41-44 לפסק הדין שבסופן מסקנה כי לנתבעים עומדות הגנות "תום לב": טעה ביהמ"ש קמא כאשר בחר לערוך דיון לקוני ביותר בהגנות תום הלב, ובסופו קבע בסעיף 44 לפסק הדין, כי חלה הגנת סעיף 15(2) על פרסום שתי הכתבות הראשונות, היא שגויה ביותר. לא רק שבסיכומיהם נמנעו המשיבים מלפרט את עמידתם במלוא תנאיה של הגנת סעיף 15(2) ["עיתונאות אחראית"], חרף האמור בסעי' 50 לסיכומי סוריאנו, אלא שיסוד מוסד של אותה הגנה הוא בקשת תגובה ממי שעניינו מסוקר תחת הגנה זו. המשיבים לא עשו כן וביהמ"ש קמא פסק כי "בדין" הם לא עשו כן (לעניין "פרסום מותר"), ולכן שגה מאוד כשקבע כי בכל זאת, הגנה זו חלה עליהם. ואילו הגנת סעיף 15(3) לא מחסנת את המשיבים מדיבה בפרסום מיום 15.5.19. כמו כן הוכיח סוריאנו בסעיף 49 לסיכומיו, כי בנסיבות (ובעיקר בשל העדר הפנייה המוקדמת אליו) חלה חזקת העדר תום הלב (סעיף 16(ב) לחוק) אשר גוברת על החזקה אשר בסעיף 16(א) לחוק.

8. ערעור נגד הקביעות בסעיפים 52-57 לפסק הדין שבסופן מסקנה כי מדובר בתביעת "השתקה" וככזו היא עשויה הייתה להידחות כבר מטעם זה: הדיון בעניין ה"השתקה" החסיר טענות מהותיות שהעלה סוריאנו בסיכומיו, או דן בהן בדרך שגויה ביותר, המחייבת את התערבות בית המשפט הנכבד. ייאמר כי הדיון בפסק הדין בהקשר זה, חרף אורכו החרגי, לא מצטט ולו פסיקה אחת בעניין "השתקה".
9. טעה ביהמ"ש קמא כאשר קבע בסעיף 54 לפסק הדין, כי סכום התביעה המשותפת לסוריאנו ולמשיב 4 (420,000 ₪) מתאים לתיאור "סכום התביעה הגבוה אכן מהווה אינדיקציה המטילה ספק בתכליתה האמתית של התביעה". ביהמ"ש קמא לא הביא כל דוגמא לכך כי תביעת דיבה בגין 5 פרסומים בסך האמור (2 מהם כלפי המשיב 4), נחשבת לסכום "גבוה", כל כך גבוה עד שהוא כשלעצמו "מהווה אינדיקציה המטילה ספק בתכליתה האמתית של התביעה". המשיבים גם לא הוכיחו בסיכומיהם את התשתית לקביעה כה מרחיקת לכת.
10. ביהמ"ש קמא טעה כשקבע בסעיף 54 לפסק הדין, כי לצורך מבחני ההשתקה, יש לראות בסכום התביעה המשותפת לסוריאנו ולמשיב 4, משום סכום אחד המיוחס כולו לסוריאנו. טעות זו "נגררה" להמשך הדיון ובכך נגרם עוול מיותר לסוריאנו.
11. טעה ביהמ"ש קמא, כשקבע בסעיף 54 לפסק הדין, כי סכום התביעה המשותף של סוריאנו והמשיב 4 (420,000 ₪) "עומד על סכום הגבוה כמעט פי 6 מהסכום הקבוע כפיצוי מקסימלי לפרסום ללא הוכחת נזק. סכום התביעה הגבוה אכן מהווה אינדיקציה המטילה ספק בתכליתה האמתית של התביעה". טעות אחת הייתה בייחוס סכום תביעת המשיב 4 לסכום תביעת סוריאנו (זו הטעות ה"נגררת" כאמור); טעות שנייה היא בכך שסוריאנו והמשיב 4 תבעו בגין 5 פרסומים בסך הכל, ולכן אפילו היית מכפיל את הסך של 72,000 ₪, היית מגיע ל-360,000 ₪, כלומר 60,000 ₪ מתחת לסכום התביעה[!]; (בעניין ת"א (ת"א) 18457-03-19 וילנאי נ' ברקוביץ (24.7.22) קבע ביהמ"ש קמא כשדחה טענת "השתקה" - "סכום התביעה איננו נראה כמופרז, 150,000 ₪ בגין 2 פרסומים"; טעות שלישית היא האמירה שהפיצוי בחוק איסור לשון הרע ללא צורך בהוכחת נזק (כ-72,000 ₪) הוא "פיצוי מקסימלי לפרסום ללא הוכחת נזק". ברע"א 4740/00 אמר נ' יוסף, פ"ד נה(5) 510, קבע כב' הנשיא ברק בסעיף 20, לגבי סעיף 7א(ב) לחוק: "כי אין לקבל את עמדת המשיבים, שלפיה נקבע בהוראה זו רף עליון לפיצויים ללא הוכחת נזק. מטרתה של הוראה זו לקבוע רף תחתון המשחרר את הניזוק מהצורך להוכיח את נזקו". ראו גם, רע"א 2855/20 פלונית נ' פלוני (4.10.22) בסעיפים 14-15; טעות רביעית נעוצה בכך שתובע כמו סוריאנו (והדבר הוכח בסיכומיו), רשאי לתבוע (ובה בשעה - מוקנית לבית המשפט סמכות לפסוק) פיצויים בלתי ממוניים, כאשר "הנזק הבלתי ממוני הוא נזק כללי, אשר מחושב על דרך האומדן ועל הערכה של בית המשפט... חישוב גובה הנזק נעשה על-ידי בית המשפט המחוזי לפי שיקול דעתו, והוא מבוסס על כתב התביעה ועל תצהיר מטעם המשיב ובהתאם לשיקול דעתו" (רע"א 3832/11 פישביין נ' בומבך, 18.1.12). דהיינו, כדי לזכות בפיצויים בלתי ממוניים, סוריאנו לא נדרש להציג ראיה כלשהי לנזק שנגרם לו, מעבר לאמור בתצהירו ובעדותו, ואלה פירטו זאת בצורה גלויה ומנומקת, ובוודאי שלא נסתרו.
12. בהקשר זה, טעה ביהמ"ש קמא בהתעלמו מן האמור בסעיף 79 לכתב התביעה המתוקן, שם נאמר כי פרסום שתי הכתבות גרם לסוריאנו נזק רב ומיוחד, בשל הארכיטקטורה של המרשתת בעידן הנוכחי, וזאת תוך הפניה לפסיקה בת"פ (מחוזי, י-ם) 52026-06-15 מדינת ישראל נ' גיא כהן (28.5.18)
13. המשיך וטעה ביהמ"ש קמא, בכל הנוגע למסקנתו בסעיף 54 לפסק הדין, באשר לסכום התביעה המשותף של סוריאנו והמשיב 4, בכך שהתעלם מהמבנה המודולרי של פרק "סיכום וסעד" בכתב התביעה המתוקן, שבו נתבעו, לחלופין, סעדים כספיים לפי חלופה של "כוונה לפגוע" ולפי חלופה של פיצוי "ללא הוכחת נזק". והרי סוריאנו והמשיב 4 ייחסו למשיבים פרסומים "בכוונה לפגוע" בהם, ומדובר היה ב-5 פרסומים בסך הכל, קרי הרבה למעלה מסכום התביעה. מה שמוכיח שסכום התביעה כנגד המשיבים, היה סביר בהחלט.

14. המשיך וטעה ביהמ"ש קמא כאשר לאחר דיון קצרצר מיהר להגיע למסקנה בסעיף 54 לפסק הדין, כי "פערי הכוחות בכל הנוגע ליכולת הכלכלית בין סוריאנו לנתבעים – ברורים". קביעה זו נסמכה רק על אמירה בודדת בכתב ההגנה[!]. כי סוריאנו הוא "איש עסקים אמיד" ועל כך שסוריאנו "לא מצא להביא פרטים על עסקיו ורכושו". כן נסמכה המסקנה על כך שהמשיבה 1 היא עמותה ואילו המשיבים 2-3 הם "עיתונאים". הא ותו לא. טעה ביהמ"ש קמא כשהתעלם מכך שהנטל להוכיח עמידה בתנאי דוקטרינת ההשתקה, ככל דוקטרינת סילוק על הסף שמעלה הנתבע, מוטל על הטוען זאת (המשיבים 1-3) ולא על מושא הטענה, שהגיש תביעה למירוק שמו הטוב. ובעצם העובדה שהמשיבים טענו כי סוריאנו הוא "איש עסקים אמיד", הם לא הוכיחו דבר. יתר על כן, המשיבים לא הציגו גרסה עובדתית כלשהי בהקשר זה, לא העידו מילה על יכולתם הכלכלית ולא חקרו את סוריאנו "על עסקיו ורכושו". בקיצור, המשיבים לא הוכיחו פערי כוחות כלשהם בינם לבין סוריאנו.

15. ההיבט החשוב של הוכחת טענת ה"השתקה", הינו יסוד מוסד בדין הישראלי והוא בוודאי היה ברור ונהיר לביהמ"ש קמא, כאשר אותו המותב ממש פסק ביום 11.8.22, בעניין ת"א 31504-10-19 קים נ' ציפורי, כי טענת ה"השתקה" "מועלית חדשות לבקרים ועיתים נראה שהשימוש בה מבטא אצבע קלה על המקלדת ולא יותר מכך... על זה הטוען כזו טענה, הנטל להוכיחה. הנטל להראות כי מתקיימים אותם מאפיינים שנקבעו בפסיקה כביטוי למצבים של "תביעת השתקה". מאפיינים כגון תביעה לפיצוי בסכום גבוה במיוחד, תביעה בקשר עם עניין ציבורי החורג מעניינים הפרטי של הצדדים, ופערי כוח גדולים בין הצדדים. על טוען הטענה להוכיח כי לא בבירור ענייני של מחלוקת מעוניינת התובעת, אלא בהשגת מטרות זרות ופסולות. בהשתקה. ולא פשוט הוא הנטל להוכחת טענה זו, טענה המבקשת לחסום תובעת מפני בירור עניינה. בחינת טענות הנתבע מלמדת על היעדר כל ראיה, אפילו לכאורה, לתמיכה בטענה זו של 'תביעת השתקה'... נמצא שהטענה לסיווג התביעה כתביעת השתקה נטענה ללא כל בסיס וללא כל ניסיון להצגת כזה בסיס ומשכך – הטענה נדחת". המותב קמא חזר על כך גם בת"א (ת"א) 18457-03-19 וילנאי נ' ברקוביץ (24.7.22).

16. יתרה מזו, בדנ"א 2121/12 (אילנה דיין) עיצב ביהמ"ש העליון מחדש את הגנת העיתונאות האחראית "הרחבת יתר של ההגנה עלולה לפתוח פתח מסוכן להידרדרות הנורמות העיתונאיות והמשפטיות באשר למידת הזהירות הנדרשת בעת פרסום מידע שיש בו לשון הרע. זאת במיוחד על רקע עוצמתה של העיתונות ופערי הכוחות הקיימים פעמים רבות בינה לבין מושא הפרסום. העיתונות אינה עוד אחד מן המשתתפים הרבים בשיח הציבורי. במידה רבה, היא 'שולטת'] על במת הדיבור, שהיא מהבמות הציבוריות החשובות ביותר במשטר הדמוקרטי... מי ששולט בבמה זו שולט על נכס שהוא חיוני למשטר הדמוקרטי'. ... לפיכך, לצד ההכרח להגן על תפקודה התקין של העיתונות, החיוני לחיים הדמוקרטיים, אין להפקיר את זכויותיהם של מי שעלולים להיפגע מפרסומיה, בדגש על הזכות לשם טוב וכבוד האדם" (סעיף 59 לפס"ד של הנשיא גרוניס).

17. בהקשר זה, שגה ביהמ"ש קמא כשלא הבחין כי עוצמה וכוח אינם נגזרת חד מימדית של עסקים, הון עצמי, או רכוש. אמת המידה איננה כיסו הריק או העמוק של אמצעי התקשורת (עניין שלא הוכח כלל), אלא בעיקר שליטתו של אמצעי התקשורת בבמת הדיבור הציבורית, ובמילים פשוטות – יכולתו לתרגם את הכוח לכדי כתבות, ועוד כתבות, ולמעשה קרוב ל-70 כתבות, שנכתבו על סוריאנו מאז חודש 4/19.

18. והנה הגענו לעניין שאין לו זכר בפסק הדין והוא בעל משמעות כבדת משקל להבנת טענת ה"השתקה": בסעיף 65 לתצהירו ובנספח 28 לתצהירו, דן סוריאנו ב"37 כתבות" שנכתבו בעניינו באתר המשיבה, מאז אפריל 2019. כמות אדירה זו, הלכה ונערמה, כאשר בעמ' 58 לפרוט' אישר המשיב פרסיקו, כי עד ליום 26.6.22 כבר נכתבו אודות סוריאנו באתר המשיבה, 66 כתבות. יתרה מזו, פרסיקו העיד כי רק כתבה אחת מתוך ה-66 על סוריאנו, הייתה בהקשר חיובי כביכול (58). זו עדות ממקור ראשון למסה עצומה של כתבות עוינות כלפי סוריאנו, רק כי "העז" להגיש תביעה כנגד המשיבים כאן. מטח של 66 כתבות במעט יותר מ-3 שנים, כולן שליליות מלבד "אחת" שלא הוצגה. בע"א 89/04 ד"ר יולי נודלמן נ' נתן שרנסקי (2008) נקבע בפסקה 55, לעניין השיקולים לצורך פסיקת פיצויים: "בראש וראשונה, יש לתת משקל לנזק שנגרם לתובע כתוצאה מהפרסום, אשר

הפיצוי התרופתי נועד להטבתו. קיימת חזקה, כי נגרם נזק לשמו הטוב של הנפגע מעצם פירסום לשון הרע, המצדיק פסיקת פיצויים אף ללא צורך שיוכיח נזק ממון מיוחד אשר נגרם הלכה למעשה. נזק זה נשקל לא רק בהקשר לפרסום עצמו, אלא גם בהתחשב בהתנהגות הצדדים לאחריו, ואף במהלך הדיון המשפטי, התנהגות העשויה להגדיל את הנזק או להקטינו, לפי הענין". בסיכומי סוריאנו בביהמ"ש קמא הוכח, כי לא רק שהמשיבים לא הושתקו, אלא הם כתבו על סוריאנו מספר בלתי נתפס של כתבות בתקופת 3 השנים שחלפו מאז הפרסומים מושא התביעה. כלומר, עובדתית הם לא צוננו ולו ליום אחד[!]. והלכה למעשה הם הדגימו שימוש לרעה ב"עוצמתה של העיתונות ופערי הכוחות הקיימים פעמים רבות בינה לבין מושא הפרסום". כל אלה, כאמור, הוחסרו בשגגה מהותית ביותר מפסק הדין.

19. ביהמ"ש קמא התעלם בהקשר זה גם מהטעון המקומם בסעיף 71 לסיכומי המשיבים, אשר התריס בפני סוריאנו כי לא שב ותבע את המשיבים בגין 66 הפרסומים נגדו (ומכך הסיקו כי טענותיו כלפי ה-66 הן טענות ריקות, שאחרת הוא היה תובע...). כלומר, פרדוקסלית, כאשר סוריאנו תובע את המשיבים הוא "משתיק", וכאשר אינו תובע הוא משול למי שמשחרר סיסמאות ריקות על כל אותן כתבות משחירות, כי דווקא "לא תבע". זו מלכודת הטעון שמניח הצד "החלש" כביכול, ובמקום לדחותה לחלוטין, ביהמ"ש קמא התעלם ממנה בשגגה.

20. המשיך וטעה ביהמ"ש קמא, כשקבע בסעיף 57 לפסק הדין (ללא ראייה שהובאה בפניו) כי "מסתבר שהמניע העיקרי בהגשת התביעה היה רצונו של סוריאנו לעצור את מבול הכתבות והפרסומים שנעשו אודותיו כך שכל מפרסם אפשרי ישקול את כדאיות הפרסום". אלא שה"מבול" ניתן על סוריאנו לאחר שתי הכתבות של המשיבים, ולא לפני. זו מסקנה שגויה בתכלית.

21. המשיך וטעה ביהמ"ש קמא, בכל הנוגע למסקנתו בסעיף 54 לפסק הדין, כי "אף הנסיבות הייחודיות לתובענה זו מטילות סימן שאלה סביב מניעי סוריאנו". ראשית ועיקר, הטלת "סימן שאלה" סביב מניעיו של התובע, אינה משולה להוכחה כדבעי של מניעיו. שוב, היה על המשיבים להוכיח כאן את עילת הסילוק גם בהיבט "מניעי סוריאנו", אך לבסוף יצא שביהמ"ש קמא החליט לדון בכך בתורת מי שמלקט פרטי מידע שיתמכו במסקנה הקיצונית, ללא שהדבר הוכח לו. שנית, שגה ביהמ"ש קמא כאשר תיאר את השתלשלות הגשת התביעה המקורית על רקע הפרסומים של המשיבים, ובא חשבון עם סוריאנו, אשר הגיש את התביעה ביום 15.5.19, בהמשך לפרסומים מן הימים 23-24.4.19. לא ניתן להבין את הפגם שנפל כאן, כאשר אדם מגיש תביעה כשלושה שבועות אחרי הפרסומים (ולשיטת פסק הדין, הפגם מצוי בכך שזו "הגשת התביעה ממש בסמוך לפרסומים"). מכל מקום, אין בנמצא הלכה פסוקה שלפיה הגשת תביעה בעיתוי כזה, מהווה "פגם" לחובת התובע (אם בכלל, דווקא מוכרת פסיקה הפוכה על משמעותה של השתהות רבה בהגשת תביעה).

22. המשיך וטעה ביהמ"ש קמא, בכל הנוגע למסקנתו בסעיף 54 לפסק הדין, כי יש לפרש לחובתו של תובע "איומים בתביעה על פרטים בודדים מהפרסום" ו"משלוח מכתבים בהולים", בכל הנוגע להגשת התביעה. גם כאן אין שום פסיקה המפרשת לגנות התובע ולחובתו, תביעה "על פרטים בודדים מהפרסום" ובוודאי שהחוק מאפשר להגיש תביעה בגין הוצאת לשון הרע, מבלי להתנותה בכך שהיא מוגשת על "פרטים רבים מהפרסום" וכיו"ב. אשר למשלוח המכתבים "הבהולים", הרי שלכתב התביעה המתוקן צורפו - מכתב התראה בהול מיום 23.4.19 בגין כתבה מאותו יום (נספח 5); מכתב התראה בהול מיום 24.4.19 בגין כתבה מיום 23.4.19 (נספח 6); מכתב התראה בהול מיום 24.4.19 בגין כתבה מאותו יום (נספח 8); מכתב התראה דחוף מיום 1.5.19 בגין שתי הכתבות (נספח 9); מכתב התראה דחוף מיום 6.5.19 בגין שתי הכתבות (נספח 10) שנכתב במענה למכתב ב"כ המשיבים מיום 3.5.19 (נספח 10). ללמדך, שהתנהלה תכתובת ענפה בין הצדדים ולמשיבים ניתנה האפשרות לייתר את הגשת התביעה אך הם בחרו שלא לעשות כן. מה בין אלה לבין תביעת "השתקה"??

23. המשיך וטעה ביהמ"ש קמא, בכל הנוגע למסקנתו בסוף סעיף 54 לפסק הדין, כי פעולות כאלה ואחרות (שלא הוכחו! או נכתבו בפסק הדין ללא כל עיגון! כאמור לעיל) – "אלו אינדיקציות אפשריות לסיווג התביעה כתביעת

השתקה. בכל הכבוד, פסק דין איננו כר להפרחת ספקולציות, אלא מסמך רציני שבו אמור בית המשפט להחיל את הדין על העובדות, בהתאם לסדרי הדין, נטלי ההוכחה והבאת הראיות. לא ניתן לצאת מתוך הנחה (בסעיף 53 לפסק הדין) כי **"טענה זו [השתקה - א.ב. יר.] רחוקה מלהיות פשוטה להוכחה"**, ולסיים את הדיון בסעיף 54 לפסק הדין, במסקנה מסופקת, כי הועלו בפני ביהמ"ש קמא **"אינדיקציות אפשריות לסיווג התביעה כתביעה השתקה"**. חד משמעית ייאמר, לא ניתן להוכיח טענה כה מרחיקת לכת אשר, כאמור, **"רחוקה מלהיות פשוטה להוכחה"**, באמצעות **"אינדיקציות אפשריות"** (שממילא מצאנו, כאמור לעיל, כי הן אינדיקציות שגויות, חסרות תוקף, שבוודאי לא הוכחו).

24. המשיך וטעה ביהמ"ש קמא, בכל הנוגע למסקנתו בסוף סעיף 54 לפסק הדין, כי **"גם היות תביעה זו אחת מסדרת תביעות שהגיש סוריאנו בטענה להוצאת לשון הרע עשויה להיות אינדיקציה לתכלית האמתית של התביעה"**. מסקנה זו הועלתה, מבלי שביהמ"ש קמא סקר את התביעות שהוגשו. בסיכומי סוריאנו הוכח, כי תביעה אחת שהגיש נגמרה מהר בפשרה לטובת התובע (בחדרי חרדים); כי הליך אחר נגדע באיבו בשל קושי בהמצאת כתב התביעה לחו"ל (סילברסטיין) אך לימים צלח באנגליה; כי המרצת פתיחה שהגיש סוריאנו בביהמ"ש המחוזי כנגד המשיבה כאן, התקבלה; כי בהליך אחר שצלח, קבע סוריאנו בבריטניה, תקדימים בעניין אישור עילות תביעה לפי כללי ה-GDPR באנגליה (ובתוך כך הנמקת ערכאת הערעור הבריטית שראתה לקבל את קביעת השופט דלמטה (Jay) בנוגע ל-8 כתבות **"בלבד"** של פורנוזיק ניוז נגד סוריאנו - כתבות שהתבססו בעיקר על המידע שהעבירו המשיבים לאותם 'גורמים' בחו"ל ועליהן אמר השופט Jay, בין היתר: **"on any view they amount to a sustained assault on the Claimant and his reputation"**).

כלומר, **רחוק מאוד** מהגשת תביעות "סתם". ואחרי כל אלה, מדובר בשגגה משפטית נוספת, כאשר ביהמ"ש קמא לא התעניין במוצדקות כל אותן תביעות (בתוך ה"סדרה") אלא ראה באותה "סדרה" (אפילו מספר התביעות לא נמנה, כמו גם שמות הצדדים), כשלעצמה, כמשהו ש"עשוי להיות אינדיקציה" לתכלית התביעה דנן, כלומר שוב דבר הרחוק ת"ק פרסה מעמידה איתנה בנטל ההוכחה המוטל על טוען טענת ההשתקה (מה שהוביל את ביהמ"ש קמא לדחות טענה כזו בעניין **קים-ציפורי**).

25. בהקשר זה ממש, ניתן היה להעלות על הדעת כי ביהמ"ש קמא יפעיל את שיקול הדעת בהינתן העניינים המפורטים להלן, אשר הוכחו בפניו ע"י סוריאנו. כך, בע"א (מחוזי-ת"א) 15267-09-17 **יגאל סרנה נ' בנימין נתניהו** (2018) קבע ביהמ"ש הנכבד כי אין לקבל את טענת "ההשתקה", מכיוון ש"לא הייתה מחלוקת עובדתית על כך שלפני הפרסומים נשוא התביעה וגם אחריהם המשיך המערער להביע את דעתו על המשיבים ולא הוגשו תביעות נגדו בעניין. לפיכך, התביעה דנן בכל מקרה איננה יכולה להיכנס לגדר 'תביעת השתקה'". קביעה זו חלה ביתר שאת על ענייננו, שעה שהוכחו 66 פרסומים של המשיבים על סוריאנו, לאחר הגשת התביעה. עוד נמצא שם, כי **"כאשר קיימים פערי כוחות, הם יכולים לשמש גם לטובת 'הצד החלש'"**.

26. בנוסף, בפרק "ההשתקה" בסיכומיהם, התיימרו המשיבים להציג סקירה סובייקטיבית של הליכים משפטיים שבחלקם הדומיננטי צלחו, כולל הליך שהוגש באנגליה נגד סילברסטיין (אחרי שנפסק כי לבית המשפט הישראלי אין סמכות) וצלח. המרצת הפתיחה נגד העין השביעית צלחה, והאחרונה לא ערערה על פסק הדין[!]. ואם הצליח סוריאנו בהליכים המפורטים בסעיפים 30-32 לסיכומי המשיבים, מדוע עליו להתנצל על כך? מדוע סוריאנו "נענש" על כך? וכי מיצוי זכויותיו לשם טוב ולפרטיות בחו"ל הם לצנינים בעיני ביהמ"ש קמא? ועוד תמהנו בסיכומים - מדוע המשיבים לא כתבו אודות הצלחותיו של סוריאנו בכל ההליכים הנ"ל?

27. ביהמ"ש קמא גם התעלם מטענת המשיבים כי סוריאנו תבע גופי ענק כגון טוויטר, מו"ל הדיילי מייל, אתר "לה פוינט", כלומר **בסתירה לטענה** כי הוא "מחפש" את "החלשים" או "הקטנים" (הנחה אותה קיבל ביהמ"ש קמא בסעיף 52 לפסק הדין) וחרף טענת סוריאנו בסיכומיו, כי טיעון המשיבים הוא בלתי עקיב, גם בהקשר זה.

28. התעלמותו של ביהמ"ש קמא מפסק הדין החלוט בהמרצת הפתיחה היא עדות ניצחת לעוול הדיוני שנגרם לסוריאנו, אשר הוכיח לביהמ"ש קמא, כי המשיבים יצרו בכוחות עצמם "עניין ציבורי" בו, **במיוחד ביוזמה החריגה שלהם להקים בעניינו (17.7.19) מדור מיוחד באתר המשיבה, בשם "הגנזך"**, ששימש, בין היתר, מעין שופע גם לעיתונאי חוץ (הוכח בסעיף 60 לסיכומים העיקריים). סעיפים 64-77 לתצהיר סוריאנו (עליהם כלל לא נחקר), על נספחיהם, העידו על עוצמת הפגיעה בו תוך כדי ניהול ההליך דן, כאשר המשיבים מזינים עיתונאים מחו"ל בשפע המידע שהם ליקטו אודות סוריאנו, והתנועה היא זו סטרית (אושר בעדות פרסיקו בעמ' 58-60, כולל קיומה של תקשורת מייל עם הבלוגר סקוט סטדמן ביום הקמת הגנזך על סוריאנו, 17.7.19). עניין זה אושר בחקירות המשיבים: פרסיקו אישר (57) כי הגנזך בעניין סוריאנו, הוקם ביום 17.7.19, קרי – כחודשיים לאחר הגשת כתב התביעה המקורי; כי קיים קשר מקצועי עם אותו בלוגר סטדמן מהאתר "פורניק ניוז" (אתר שהוקם ימים אחדים לאחר פרסום 2 הכתבות מושא תביעה זו), ואף הודה כי הוא יזם את ההיכרות ביניהם, על רקע התביעה דן. הוכח כאן אינטרס משותף להילחם בסוריאנו וכן הוכחה טענת סוריאנו בסעיף 60 לכתב התשובה, לשיתוף פעולה עם פורניק ניוז במקביל להקמת "הגנזך". למעשה, בנספח נ/32 לתצהיר טאובסיג מופיע מאמר של האתר פורניק ניוז מיום 14.7.19 שציטט ארוכות מכתב ההגנה של דרוקר ונספחו (שכפי שהוכח, הועבר אליהם ע"י פרסיקו). זו גם המחשה לנוק העצום שנגרם לסוריאנו בחו"ל, שאולץ להגיש תביעות נוספות בחו"ל על מנת למרק את שמו. מדובר במידע מטריד מאוד שנתגלה רק בחקירת פרסיקו ובהליך באנגליה, כך שהובהר לבסוף היטב, מיהו "החזק" ומיהו "החלש" בעידן המידע הרשתי הנוכחי, המאפשר לנהל בקלות קמפיין שנאה והסתה בינ"ל, כמעט באין מפריע.

29. אירועים אלה עמדו ברקע הגשת המרצת הפתיחה נגד המשיבה, לאחר שסוריאנו בדק ומצא כי המשיבה הקימה את מאגר המידע "הגנזך" ומפעילה אותו, בניגוד לחוק[!]. לאחר שהמשיב טאובסיג גילה לביהמ"ש קמא כי העין השביעית "ניצחה", כביכול, בהמרצת הפתיחה שסוריאנו הגיש נגדה וכי להבנתו (88) "**התביעה נדחתה ב-99% ממנה, כן**", הפנה סוריאנו זרקור לפסה"ד בה"פ (מחוזי-ת"א) 9333-12-19 **סוריאנו נ' העין השביעית** (2.6.22), שבו הובהר בסעיף 6 לפסק הדין: "**כי עניינו של ההליך הוא רק בשאלה אם העמוד הנוגע לתובע בגדר מדור הגנזך של הנתבעת... הוא מאגר מידע המחייב רישום לפי חוק הגנת הפרטיות... ואם המענה חיובי – מה השלכת מסקנה זו**". ולאחר דיון ארוך נקבע בסעיף 74, כדלקמן: "**כל זמן שהדין קובע חובה מסוימת, יש לקיימה. משכך, אם וככל שהמדור בעניינו של התובע כולל גם מסמכים מתיקי בתי משפט הנמצאים בידי הנתבעת ולא פורסמו לרבים או הועמדו לעיון הרבים על פי סמכות כדין קודם לכך שנכללו בו, הרי שהוא אינו יכול להיות מוחזק או מנוהל, וממילא יש להסירו עד שתתקיים אחת האפשרויות המפורטות בסעיף 8(א) לחוק**". קרי, ביהמ"ש המחוזי חייב את העין השביעית להסיר את מדור הגנזך שיוחד לסוריאנו, וכך אכן נעשה. העין השביעית לא ערערה על פסק דין זה, שהוא ייחודי בנוף דיני הפרטיות ובעל השלכות רוחב. מדובר בהפסד מובהק לעין השביעית. מי שיעיין בפסק דין זה, לא יוכל לתפוס את ת/1, שהינו כתבה של פרסיקו. ההישג הנדיר של סוריאנו כנגד הגוף שבו פרסיקו עובד נדחק לקרן זוית ועוות לחלוטין. סוריאנו ביקש כי ביהמ"ש קמא יעיין בפסק הדין הנ"ל ולאחריו בת/1, על מנת להבין את תפיסת המציאות המעוותת של המשיבים, שמכתיבה את פועלם כלפיו, ואת מידת מחויבותם לאמירת אמת בביהמ"ש. שגה ביהמ"ש קמא בהתעלמו מבקשה זו של סוריאנו ובהחליטו להעלים עין, לחלוטין, מפסק הדין החלוט בהמרצת הפתיחה.

30. ובתוך כך, כנראה שהיה זה "נצחון" כל כך "מובהק", עד אשר פרסיקו מצא לנכון להכין עוד כתבת ענק ביום 26.6.22 (ת/2) שכותרתה "**זה עלול ליצור בעיה מאוד קשה לכל כלי התקשורת בארץ**". פרסיקו פנה למומחים שונים אשר צידדו כולם בטענות העין השביעית והדבר תומצת בכותרת המשנה: "**מומחים להגנת הפרטיות מזהירים מהשלכות פסק הדין במשפט סוריאנו נגד "העין השביעית" • סעיף אנכרוניסטי בחוק הפרטיות עלול לשמש כלי לצנזורה והגבלת חופש העיתונות**". אכן, כך נראה "נצחון"; כך נראית תובענה שנדחתה "ב-

99% ממנה". ונשלים כי מסר יום הדין (אותה "בעיה מאוד קשה לכל כלי התקשורת בארץ") חזר גם בת/3. שגה מאוד ביהמ"ש קמא כאשר התעלם מעדויות וראיות אלה, בעיקר בעת הדיון בעניין ה"השתקה".

31. המשיך ושגה ביהמ"ש קמא כאשר התעלם מעדות סוריאנו בעמ' 42, ש' 12-6: "אני רק יודע שזה שפותחים את הגוגל ושמים וולטר סוריאנו, שני העמודים הראשונים הם רק העין השביעית... הרוב, רוב הדפים, 3 דפים ראשונים, הרי הם כתבו 66 כתבות, 66 כתבות, איך אומרים? Flood? מבול, מבול, הצפה של האינטרנט". כך העיד הקורבן האמיתי כאן. ומנגד, כך מתנהג הצד "החלש" (כביכול). לא ניתן היה להתעלם מעדות מדויקת זו ששמה לנגד עינינו את מאזן האימה שנובע מהחלטתו של גוף תקשורת כמו המשיבה, "להניח על הגריל" את שמו הטוב של סוריאנו, ולהפוך אותו 66 פעמים, עד שניתן לוודא כי הוא נשרף לחלוטין.

32. עד כאן הדגמנו, עד כמה הניתוח העיקרי של טענת ה"השתקה" (בסעיפים 52-54 לפסק הדין), אין לו על מה לסמוך והיה הכרח לדחותו. אך ביהמ"ש קמא החליט, מטעמיו שלו, ללכת צעד נוסף ולפתח מבחן עצמאי לטענת ה"השתקה", בדמות מה שהוא כינה "מבחן המופרכות" (סעיפים 55-57 לפסק הדין).

33. שגה ביהמ"ש קמא כאשר דן בטענה אשר אף בעל דין לא העלה בפניו.

34. שגה ביהמ"ש קמא כאשר דן במבחן, כביכול, לטענת ה"השתקה", אשר אין לו אח ורע בפסיקה (למעשה, אם נקליד היום שאילתא בשם "מבחן המופרכות" באתר נבו, נקבל תוצאה אחת בלבד - פסק הדין דנן).

35. שגה ביהמ"ש קמא כאשר דן במבחן, כביכול, לטענת ה"השתקה", כשהוא עצמו מעולם לא הזכיר את המבחן הזה, בכמה וכמה פסקי דין בהם הוא דן בטענת ה"השתקה", כולל במקרה קודם בו דחה תביעת לשון הרע מטעם זה בדיוק (ת"א (שלוש, ת"א) 30803-05-17 מכלוף נ' בן שושן, 15.6.20).

36. שגה ביהמ"ש קמא כאשר דן במבחן, כביכול, לטענת ה"השתקה", מבלי להפנות ולו למאמר אחד של מלומד, אשר מזכיר את המבחן או מנתח אותו בראי הפסיקה הישראלית או הזרה.

37. מכל מקום, שגה ביהמ"ש קמא הנכבד גם כשקבע כי התביעה דנן מופרכת בעליל, ולהלן נמחיש את עומק השגגה. תמצית המבחן חסר התקדים מצויה בסוף עמ' 28 לפסק הדין, ולפיה – "... מצבור של טענות מופרכות בעליל כבסיס לעמדת בעל דין, עלול להביא לסיווג כלל טענותיו כמופרכות בעליל וכאשר כך ביחס לטענות תובע – למסקנה כי התביעה מופרכת בעליל. במסגרת מבחן המופרכות, ניתן לבחון את מכלול טענות בעל הדין ואם נמצא שאלו כולן טענות מופרכות וחסרות בסיס, כי אז תיוותר המסקנה כי התביעה מופרכת בעליל. מצב בו נמצאה תביעה ככזו שהיא מופרכת בעליל, עשוי לסייע בבחינת הטענה להיותה תביעת השתקה".

38. טרם שנדון בדוגמאות שהובאו בפסק הדין, נבהיר כי כתב התביעה הציף שאלה משפטית כבדת משקל בנוגע לעמידת המשיבים בנטל המוטל עליהם להוכיח כי מדובר ב"פרסום מותר" לפי סעיף 13(7) לחוק, כלומר דיווח נכון והוגן על הליך משפטי (בין סוריאנו לבין דרוקר), כאשר אין חולק כי המשיבים לא פנו לסוריאנו לפני פרסום שתי הכתבות, על מנת לקבל את תגובתו לאמור בהן.

39. שגה מאוד ביהמ"ש קמא הנכבד בכך שקבע בסעיף 56 לפסק הדין כי הטענה להוצאת לשון הרע התמקדה "במה שנראה כפרטים אזוטריים מתוך הפרסומים שנעשו", ובתוך כך צוינו אלה:

39.1. הביטוי "עסקאות נשק" חלף הביטוי "מכירת מסוקים": בכתב התביעה הציג סוריאנו כיצד מאמצי בא כוחו (הח"מ) הביאו לשינוי כותרת המשנה מהמילים "על רקע עסקאות נשק" למילים "... על רקע עסקאות מסוקים". מדובר בשינוי ממשי, שהצדיק את המאמץ בזמן אמת. אך בניגוד לקביעת ביהמ"ש קמא, הוא כלל לא היה חלק מעילת התביעה בכתב התביעה המתוקן; הביטוי "אוליגרכים" במקום "בעלי הון": לא ברורה כאן הקביעה בפסק הדין, שהרי המשיבים תיקנו זאת טרם הגשת התביעה, בשל מאמצי הח"מ לאחר הפרסום במקור.

39.2. הביטוי "האקינג" במקום "מחקרי מחשב": לעיל נטען בסעיף 4, כי "קביעת" המשיבים שאותם שירותים של "פריצה למחשבים", ניתנו לבעלי הון, אינה מופיעה בכתב ההגנה. מעבר לכך, המינוח "האקינג" או "פריצה למחשבים", רחוק שנות אור מהמינוח "מחקרי מחשב", אשר מופיע כאן "על דעת" ביהמ"ש קמא וללא כל אחיזה לשונית (ראו סעיף 42 לכתב התביעה המתוקן). זו פשוט פרשנות מופרכת בעליל לביטוי בעל משמעות פלילית כאשר בכתב ההגנה שנסקר, אין טענה כי סוריאנו "פרץ למחשבים בשירות בעלי הון".

39.3. "ואזכור שמות עליהם רוב הציבור לא שמע ולא מכיר": נדון לעיל בסעיף 4 לערעור זה; הקביעה לפיה סוריאנו "אפילו לנסות ולהסביר כיצד מצא לתבוע פיצוי בסך של 420,000 ₪ ומה הבסיס לסכום תביעה זה. אפילו סכום התביעה נמצא מופרך": עניין זה נדון בסעיפים 8-10 לעיל.

40. למען הזהירות ייאמר, כי אפילו אם יסבור בית המשפט הנכבד כי מן הדין היה לעורר באופן עצמאי לגמרי את "מבחן המופרכות" ולדון בו באריכות (ללא שבעלי הדין ידעו מכך בעת הכנת סיכומיהם), הרי שטענות סוריאנו וכן המשיב 4 היו רחוקות מאוד מהגדרה כה מזלזלת של "מצבור של טענות מופרכות בעליל". לא רק שביהמ"ש קמא לא התייחס כלל לעילתו של המשיב 4 באותו פרק על "מבחן המופרכות" (ובכך הבלית את טעותו, שכן מכך עולה כי תביעת המשיב 4 לא הייתה "מופרכת בעליל"), אלא שגם טענות סוריאנו היו רציניות ורחוקות מאוד מלהיכנס תחת ההגדרה המשפילה והמזלזלת "מצבור של טענות מופרכות בעליל". כך, כל קו הטיעון הנוגע למבחן המשפטי להחלת הגנת הפרסום המותר לפי סעיף 7(13) לחוק, על רקע אי פנייתם המוקדמת של המשיבים לסוריאנו לשם קבלת תגובה, לפני פרסום שתי הכתבות מן הימים 19.4.23-24.4.19 ובהינתן שהמשיבים הפרו את תקנון האתיקה המקצועית של מועצת העיתונות. כל אלה טענות שפורטו בכתב התביעה המתוקן וזכו למקום נכבד בסיכומי סוריאנו. לעומת זאת, פסק הדין לא הזכיר כלל! את תקנון האתיקה המקצועית הנ"ל, ובסוף סעיף 38 נדחתה טענת סוריאנו כי על המשיבים היה לבקש ממנו תגובה על האמור בשתי הכתבות, וזאת ללא כל דיון במכלול טענות סוריאנו בהקשר זה וללא תימוכין בפסיקה וכאשר הוכח כי המשיבים פרסמו גם דברים רבים שלא נכללו בכתב ההגנה שנסקר. כמו כן, המשיבים עתרו בכתב הגנתם לסילוק על הסף של התביעה ובקשתם לא נדונה כלל, למדך כי ביהמ"ש קמא לא מצא כל מקום לדון בה (קרי: מצא ממש בתביעה).

41. עומק טעותו של ביהמ"ש קמא בעניין "המופרכות", בולט גם למקרא הפרק בערעור זה שעוסק בכל טענות הדיבה בהן הוא כלל לא דן. בהמשך לטעותו השורשית בעניין "ההשתקה" (שלא הייתה!) ולקביעתו בסוף סעיף 57 לפסה"ד כי למסקנה בדבר ההשתקה "תהיה השלכה על פסיקת ההוצאות", המשיך וטעה ביהמ"ש קמא כשהשית על סוריאנו בסעיף 60 לפסק הדין, הוצאות משפט בסך 74,000 ₪, כלומר 20% מסכום התביעה (בצירוף ההוצאות שהוטלו על המשיב 4). סכום זה הינו מופרך ומוגזם. כך, בת"א (ת"א) 30803-05-17 מכלוף נ' בן שושן (15.6.20) אותו מותב של ביהמ"ש קמא דחה תביעת דיבה בסך 1.2 מלש"ח בראש ובראשונה בשל היותה תביעת השתקה, ולמעלה מן הצורך הובהר שם כי אפילו לא פורסמה לשון הרע אודות התובע, וכי לנתבע עומדות הגנות. והנה, חרף המסקנה הדומה לזו שבתיק דנן, נפסקו שם הוצאות משפט בשיעור 10% מסכום התביעה. הפער העצום זועק בענייננו. עולה הרושם שביהמ"ש קמא בחר להעניק כאן למשיבים הטבה חסרת תקדים, בפסיקת הוצאות חריגה ביותר, שאין בה כל הגינות ושוויון וגם לא עקביות עם פסיקתו הקודמת כאמור.

- אשר על כן, יתבקש ביהמ"ש הנכבד לקבל את הערעור על פסק הדין כך שזה יבוטל וייקבע כי המשיבים הוציאו לשון הרע על סוריאנו בפרסום הכתבות בימים 19.4.23-24.4.19 ובפרסום מיום 15.5.19 ועליהם לפצותו בשל כך, תוך שקלול התנהלותם במשך שנות בירור התביעה (66 כתבות שליליות עליו, הקמת מדור "הגונד" הבלתי חוקי). לחלופין בלבד, מתבקש לקבוע כי התביעה של סוריאנו לא הייתה בגדר תביעת "השתקה", הן במהותה והן לענין השתת הוצאות המוגדלות עליו. כן יתבקש ביהמ"ש הנכבד לחייב את המשיבים בהוצאות משפט ושכ"ט.

יוריב רונן, עו"ד

אילן בומבד, עו"ד

ב"כ המערער

יפוי כח

אני הח"מ, וולטר צבי סוריאנו, ת"ז 15505761 ממנה בזה את עוה"ד אילן בומבך ו/או יריב רונן ו/או מירי בומבך ו/או שמוליק ספיר ו/או שגיא רחמים ו/או שי לוי ו/או צליל ויינשטיין ו/או אשר אדרי ו/או רומן שפירא, כל אחד מהם לחוד, להיות באי כוחי ובאי כוח בעניין:

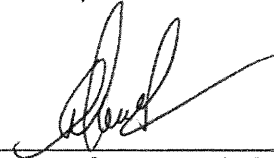
ייצוג בהגשת ערעור לביהמ"ש המחוזי בת"א על פסק הדין ב-ת"א (שלום, ת"א) 32058-05-19 סוריאנו נ' העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית ואח'

מבלי לפגוע בכלליות המינוי הנ"ל, יהיה בא כחי רשאי לעשות ולפעול בשמי ובמקומי בכל הפעולות הבאות, כולן ומקצתן הכל בקשר לעניין הנ"ל והנובע ממנו כדלקמן:

1. לחתום על ולהגיש כל תביעה או תביעה שכנגד, ו/או כל בקשה, הגנה, התנגדות, בקשה למתן רשות לערער, ערעור, הודעה, תובענה או כל הליך אחר הנוגע ו/או הנובע מההליך הנ"ל ללא יוצא מן הכלל, ומבלי לפגוע באמור גם להודות ו/או לכפור מי במשפטים פליליים.
2. להופיע בקשר לכל אחת מהפעולות הנ"ל בפני כל בתי המשפט, בתי דין למיניהם או מוסדות אחרים הן ממשלתיים והן אחרים עד לערכאה אחרונה.
3. למסור כל עניין הנוגע מהעניין האמור לעיל לבוררות ולחתום על שטר בוררין כפי שבא כחי ימצא לנכון ולמועיל.
4. להתפשר בכל עניין הנוגע או הנובע מהעניינים האמורים לעיל לפי שקול דעתו של בא כחי ולחתום על פשרה כזו בבהמ"ש או מחוצה לו.
5. לגבות את סכום התביעה או כל סכום אחר בכל עניין מהעניינים הנ"ל לרבות הוצאות בימ"ש ושכר טרחה עו"ד, לקבל בשמי כל מסמך וחפץ ולתת קבלות ושחרורים כפי שבא כחי ימצא לנכון ולמתאים.
6. להוציא לפועל כל פס"ד או החלטה או צו לדרוש צווי מכירה או פקודת מאסר, לעשות כל פעולות המותרות על-פי חוק ההוצאה לפועל.
7. לנקוט בכל הפעולות ולחתום על כל מסמך או כתב בלי יוצא מן הכלל אשר בא כחי ימצא לנכון בכל עניין הנובע מהעניין הנ"ל.
8. להעביר יפוי כח זה על כל הסמכויות שבו או חלק מהן לעו"ד אחר עם זכות העברה לאחרים, לפרסם ולמנות אחרים במקומם לנהל את ענייני הנ"ל לפי ראות עיניו ובכלל לעשות את כל הצעדים שימצא לנכון ומועיל בקשר עם המשפט או עם ענייני הנ"ל מאשר את מעשיו אות מעשי ממלאי המקום בתוקף יפוי כח זה מראש.

המלים הבאות ביחד תכלולנה את הרבים ולהיפך

ולראיה באתי על החתום, היום יום 28/12/2023

[וולטר סוריאנו]

הנני מאשר את חתימת מרשי הנ"ל

אילן בומבך, עו"ד

המערער:

וולטר צבי סוריאנו, ת"ז 15505761

באמצעות ב"כ עוה"ד אילן בומבך ו/או יריב רוני ואח'
מרח' ויצמן 2, תל אביב
טל': 03-6932090 ; פקס: 03-6932091
דוא"ל: ilan@bombachlaw.co.il

- נגד -

המשיבים:

1. העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית, ע"ר 580605244
2. שוקי טאוביג, ת"ז 033081308
3. אורן פרסיקו, ת"ז 033112681

כולם ע"י ב"כ עוה"ד אלעד מן ואח'
מנ-ברק משרד עו"ד
מרח' מנחם בגין 7, רמת גן 5268102
טל': 03-6114485, פקס': 03-6114486

משיב 4:

4. אילן בומבך, ת"ז 022213631

באמצעות ב"כ עוה"ד אילן בומבך [מ.ר 15295] ו/או יריב רוני ואח'
מרח' ויצמן 2, תל אביב
טל': 03-6932090 ; פקס: 03-6932091
דוא"ל: ilan@bombachlaw.co.il

תיק מוצגים

בהתאם לתקנה 134(ב), מתכבד המערער לצרף את פסק הדין מושא הערעור וכן את העתקי המסמכים שהוא מבקש להסתמך עליהם בערעור שבכותרת:

1. פסק דין מיום 13.8.23.
2. כתב תביעה מתוקן.
3. כתב הגנה.
4. כתב תשובה.
5. תצהיר עדות ראשית של התובע (המערער).
6. תצהירי עדות ראשית של הנתבעים (המשיבים).
7. פרוטוקול ישיבת קדם משפט מיום 15.1.20.
8. פרוטוקול ישיבת קדם משפט מיום 25.2.21.
9. פרוטוקול דיון הוכחות מיום 19.10.22.
10. מוצגים ת/1-ת/4.

11. מוצגים נ/נ-6.

12. סיכומים עיקריים מטעם התובע (המערער).

13. סיכומים עיקריים מטעם הנתבעים (המשיבים).

14. סיכומי תשובה מטעם התובע (המערער).

יריב רוֹנֶן, עו"ד

ב"כ המערער

אילן בומבך, עו"ד

תוכן הנספחים (עמוד 1 מתוך 1)

שם המסמך	עמוד
נספח 1: פסק דין מיום 13.8.23 (עמודים 16 עד 48)	16
נספח 2: כתב תביעה (עמודים 50 עד 218)	50
נספח 3: כתב הגנה (עמודים 220 עד 645)	220
נספח 4: כתב תשובה של סוריאנו (עמודים 647 עד 665)	647
נספח 5: תצהירי התובעים (עמודים 667 עד 1219)	667
נספח 6: תצהירי הנתבעים (עמודים 1221 עד 1882)	1221
נספח 7: פרוטוקול 15.1.20 (עמודים 1884 עד 1890)	1884
נספח 8: פרוטוקול 25.2.21 (עמודים 1892 עד 1893)	1892
נספח 9: פרוטוקול הוכחות 19.10.22 (עמודים 1895 עד 1976)	1895
נספח 10: מוצגים ת-4/ת1 (עמודים 1978 עד 1998)	1978
נספח 11: מוצגים נ-6/נ1 (עמודים 2000 עד 2069)	2000
נספח 12: סיכומים מטעם סוריאנו (עמודים 2071 עד 2127)	2071
נספח 13: סיכומים מטעם הנתבעים (עמודים 2129 עד 2148)	2129
נספח 14: סיכומי תשובה מטעם סוריאנו (עמודים 2150 עד 2155)	2150

